



full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El fonament de la missió

La nostra jove diòcesi col·labora en la «missio ad gentes» a cinc llocs del món: Mn. Manel Homar, sacerdot, a la diòcesi de Cienfuegos, de Cuba; Mn. Xavier Serra en el Vicariat de Canaima a Venezuela; la família de Santi Ferran i Àngels Galicia que pertany a una comunitat del Camí Neocatecumenal, al Japó; la família d'Àlex Holgado i Karen Margalet, amb quatre fills, al Vicariat de Puyo, a l'Equador i Mn. Atef Tawadrous que està desenvolupant una missió a la diòcesi de Guizè, a Egipte. Tots ells anuncien l'Evangelí amb la seva paraula i amb les seves vides. Ja sigui amb un treball de col·laboració directa en la pastoral diocesana, ja sigui amb el seu testimoni de vida entre els veïns i amics, als col·legis, orfenats, al treball, com a Església present en societats que encara no han rebut la bona nova de l'Evangelí. Avui celebrem la Jornada Mundial de les Missions. El missatge del Papa Francesc porta per títol *La missió en el cor de la fe cristiana* i ens convida a fer-nos algunes preguntes que afecten la nostra identitat cristiana i les nostres responsabilitats com a creients: Quin és el fonament de la missió?

Qui és el cor de la missió? Quines són les actituds vitals de la missió?

El fonament de la missió radica en l'amor etern de la Santíssima Trinitat: en Déu Pare que envia i en la missió del Fill i de l'Esperit Sant. El Senyor Jesús, després de completar amb la seva mort i resurrecció el pla de Déu per a la nostra salvació, va fundar la seva Església i va enviar els apòstols per tot el món, tal com Ell havia estat enviat pel Pare. La missió de l'Església continua i desenvolupa al llarg de la història la missió ma-

**SIGUES
VALENT
LA MISSIÓ T'ESPERA
DOMUND**

22 D'OCTUBRE DE 2017
#DOMUND

OMP
OBRES MISSIONALS
PONTIFICIES

teixa de Crist, que vol conduir tots els homes i les dones a la fe, a la llibertat i a la pau. La missió comporta, doncs, una dimensió universal perquè va dirigida «a tots els pobles», i en la seva realització els apòstols no estan sols sinó que reben la força i els mitjans necessaris per a dur-la a terme. El fonament d'aquesta missió és la presència i el poder de l'Esperit i la presència de Crist ressuscitat enmig d'ells tots els dies fins a la fi del món. La missió dels deixebles col·labora amb Crist i no es fonamenta en les capacitats humanes sinó en el poder del Se-

nyor ressuscitat present en la seva Església.

L'evangelització és un procés que abasta tota la realitat humana. Consisteix en portar la bona nova a tots els ambients, transformar la humanitat a través de la transformació de l'ésser humà. La seva finalitat és la conversió de l'ésser humà i de la humanitat; transformar per la força de l'Evangelí l'ésser humà i les seves circumstàncies: els seus criteris, els seus valors, els centres d'interès, les línies de pensament, les fonts d'inspiració, els models de vida en definitiva, la cultura de l'home. L'evangelització i la implantació de l'Església en el món són simultànies perquè ambdues tendeixen a fer presents la paraula i la persona de Crist en el món. Com assenyala el Beat Pau VI, «evangelitzar constitueix, en efecte, el goig i la vocació pròpia de l'Església, la seva identitat més profunda» (*Evangelii Nuntiandi*, 14).

Entre les actituds vitals per a la missió, el Papa Francesc ens parla en el missatge d'enguany d'una espiritualitat d'èxode continuat, sortint de les zones de confort, de les prò-

pies comoditats, per a poder arribar a les perifèries geogràfiques i existencials que necessiten la llum de l'Evangelí (cf. *Evangelii Gaudium*, 20).

La missió de l'Església comporta una peregrinació contínua a través dels deserts de la vida, a través de les diferents experiències de fam i de set, de veritat i de justícia, de plenitud i d'amor. I en aquesta missió, acaba dient el Sant Pare, els joves són la nostra esperança, de la mà de Maria, Mare de l'evangelització.



ENTREVISTA

800 de presència mercedària



JOSÉ JUAN GALVE

El 2018 es compliran 800 anys de la fundació de l'Orde de la Mercè, a càrrec de sant Pere Nolasc. Les activitats començaran al gener amb un pelegrinatge a Roma —obertura del Jubileu—; també se celebraran dos simposis i actes culturals per donar a conèixer l'orde dels mercedaris i la seva acció social als 5 continents i 21 països on hi tenen presència. La part central de renovació i compromís després de 800 anys la faran a Barcelona, on va néixer l'Orde. José Juan Galve és el provincial dels mercedaris.

Com viviu el 800 aniversari?

Amb alegria per ser presents en la tasca de l'Església durant 800 anys. Però sobretot amb esperança, perquè significa que el carisma de la Mercè segueix vigent. Tant de bo no féssim falta, però cal la nostra presència —com a creients i cristians d'un Déu que està preocupat per l'home— per la llibertat de l'home, de la seva dignitat, de la persona per sobre de tot.

Per què vau seguir el testimoni de Pere Nolasc?

La vocació de la Mercè la vaig descobrir sobretot en el treball entre presos i marginació; és on t'adones que la Mercè i l'Església tenen alguna cosa a aportar, i tu et sents cridat a treballar amb la gent més necessitada. El món de la presó captiva: hi ha molta gent caiguda, ferida, trencada, pobre... És una tasca important de cara a restaurar la dignitat de les persones.

Com es viu avui?

La Mercè busca el que anomenem *noves formes de captivitat*. La nostra Província té una opció molt clara amb el tema de la pobresa i els captius a la presó, de la manca de llibertat. Alliberar una persona significa alliberar-la de complexos, de situacions d'injustícia, de pors... Treballem molt a les presons, però també en la prevenció i en la reinserció. Aquí també donem resposta a través de pisos i llars d'acollida.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Créixer personalment, amb els altres

Un grup de mestres i professors, jubilats recentment, comentava els canvis que l'acció educativa havia experimentat en els seus anys d'exercici professional. Canvis en què, segons apuntaven, influïa l'evolució de la societat, els processos econòmics, els moviments culturals, els corrents de pensament dominants i els emergents... Coincidien a assenyalar una paradoxa que un d'ells formulava així: «La nostra societat és cada cop més complexa: ofereix a la gent més possibilitats per fer la seva vida a la seva manera, però s'ha perdut la seguretat que donaven els valors que compartien tantes persones. Aquesta diversitat tan gran pot orientar-se cap a un major interès per l'altre, però tants estils de vida diferents també poden fonamentar l'individualisme.»

El grup de mestres i professors jubilats, des de la pròpia experiència professional, en diverses intervencions, tot continuant la reflexió del seu company, remarcaven el paper de l'educador, les possibilitats que ofereix i la responsabilitat que comporta. Es podria resumir així: «És tasca dels educadors presentar i oferir els recursos que, en el procés

de maduració personal, permetin configurar i assumir creativament el propi projecte de vida i permetin, alhora, establir relacions amb l'entorn personal, social, cultural i religiós que tant hi poden aportar. Desenvolupar la pròpia persona en totes les dimensions. Generar possibilitats de potenciació individual i d'impuls al desenvolupament de la pròpia persona sense oblidar els altres, siguin persones que poden esdevenir referents individuals o comunitats de persones amb projectes comuns». «Dedica't a la teva formació, no la deixis; aferra't'hi, que hi tens la vida» (Pr 4,13).

Som en temps, doncs, d'educar obrint horitzons: formular compromisos i estils de vida, honestament i sense por, que portin al compromís des del testimoni i el mestratge personal dels educadors. Cada grup —família, escola, parròquia, centre de lleure i esport...— hi ha de vincular la seva experiència i el seu projecte de creixement i felicitat personal, sempre de servei al proïsme i a la societat. «Procurar una formació completa que porti a ser just, recte i honrat» (Pr 1,3).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Llamados a anunciar el amor de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

«Jesucristo nos llama continuamente a anunciar el Evangelio del amor de Dios Padre con la fuerza del Espíritu Santo», recuerda el Santo Padre.

«El mundo necesita el Evangelio de Jesucristo como algo esencial. Él, a través de la Iglesia, continúa su misión de Buen Samaritano.»

Jesús, «el primero y el más grande evangelizador» (EN 7), nos llama a seguirle a él, Camino, Verdad y Vida.

De una manera especial «los jóvenes son la esperanza de la misión. Jesús y la Buena Nueva proclamada por él siguen fascinando a muchos jóvenes —indica el Papa—. Ellos buscan caminos en los que poner en práctica

el valor y los impulsos del corazón al servicio de la humanidad».

También nosotros hemos de tener el coraje y la valentía que Francisco pide a los jóvenes. Todos somos convocados. A toda edad y «continuamente» somos llamados a «salir de la propia comodidad» y a atrevernos «a llegar a todas las periferias que necesitan la luz del Evangelio» (EG 20).

Ante las necesidades de la evangelización, ofrezcamos nuestra oración y servicio, el testimonio de vida y la comunión de bienes a «las graves y vastas necesidades de la evangelización».

María nos ayude a responder a la urgencia de anunciar el amor de Dios.

Lectures de la missa diària i santoral

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-70. 71-73.74-75 / Lc 12,13-21]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrenses. Sants Servand i Germà, mrs. a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfeda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855). Sant Martirià, mr.



25. ■ Dimecres [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa). Sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. ■ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venenats a Vic. Sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols. Sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ † Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387). Santa Eusebia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. Salesià.





DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY



COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes.

Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre».

Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, ¿què penseu d'això?: ¿És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, ¿per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «¿De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu».

Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro:

«Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierran.

Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamo por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías.

Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro».

Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor; / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiembale en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey: / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz.

En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue sólo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

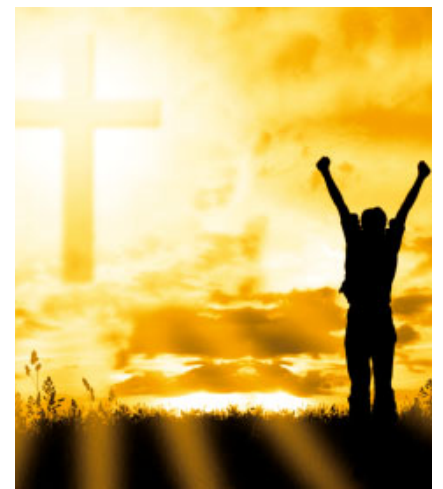
✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta.

Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto». Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».

La sobirania amorosa de Déu

P. JAUME SIDERA, claretià



No es pot dir res ni millor de Jesús. Els fariseus hi toquen. És un Mestre entès. Estima la veritat i la diu sense embuts, ensenya el dret camí en sintonia amb la voluntat de Déu. Amb amor i respecte. No sap fer discursos políticament correctes. Davant Déu ningú no és més que ningú. Tampoc menys.

Els fariseus tenen un escrúpol: Déu és l'únic Senyor. Nosaltres som el seu poble. Podem, en consciència, pagar el tribut al Cèsar? I li mostren una moneda. Horror! Porta escrita una blasfèmia: Tiberi Cèsar, fill del diví August. I tanmateix els puritans fariseus en porten les butxaques plenes. Jesús no en porta cap. Però respon sàviament: Si és de l'emperador de Roma, torneu-la-hi.

Voleu carreteres, ensenyament i sanitat de qualitat i l'estat de benestar? Això té un preu. Cal pagar-lo tant si el règim és teocràtic, aristocràtic o democràtic. Ofèn Déu i la societat aquell que per escrúpols religiosos o polítics s'està de pagar impostos o amaga els diners en paradisos fiscals.

I doneu a Déu allò que és seu... Tota persona porta impresa la imatge de Déu. Pertany a Déu. La dignitat li ve de Déu.

Aquesta dignitat s'expressa i es nodreix de fe viva y expansiva, de caritat generosa que no es cansa mai de fer el bé, i d'esperança activa en Jesucrist. Una esperança en temps de crisi, no es replega en una passivitat egoista sinó que espera a crear les condicions per superar-la.

Treballar pel bé dels germans és reconèixer la sobirania amorosa de Déu.



VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 21, a les 10 h. Participa en la beatificació dels 106 màrtirs claretians a la Sagrada Família de Barcelona. **A les 20 h,** Missa en l'inici de ministeri d'Administrador parroquial de Mn. Josep Maria Manresa a la parròquia de Sant Joan Baptista de Mirasol.

Aquest diumenge 22, a les 12 h. Missa en el 50è aniversari de la parròquia de la Sagrada Família de Sabadell.

Dilluns 23, a les 11 h. Reunió de formació de preveres joves.

Dimarts 24, a les 10 h. Reunió dels bisbes de la Tarraconense.

Dimecres 25, a les 10 h. Participa en els actes d'inici de curs a l'Ateneu Sant Pacià de Barcelona.

Diumenge 29, a les 12 h. Presideix la Missa Estacional a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de les Fonts de Terrassa en l'inici de la Visita Pastoral i administra la Confirmació.

Notícies

Acte solidari a favor de Càritas a l'Ametlla del Vallès. El dissabte dia 16 de



setembre, a la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès, tingué lloc una arrossada a benefici de Càritas Parroquial. L'endemà, diumenge 17 de setembre, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, celebrà la Missa amb motiu de l'inici de ministeri de Mn. Hernán Urdeneta com a Administrador parroquial.

Elecció de Presidenta de la Federació Santa Maria de Montserrat de Germanes Carmelites Descalces. Del dia 18 al 20 de setembre, a la Garriga, la Federació Santa Maria de Montserrat de Monestirs de Carmelites Descalces va celebrar la seva Assemblea General. Fou elegida com a Presidenta per a un trienni la Gna. Anna Maria Sales i 3a Consellera la Gna. Maria Roser Palet, ambdues de la comunitat de Terrassa. Presidí l'elecció Mn. Josep Monfort, Vicari episcopal del Vallès Oriental.

Festa a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell. El diumenge 24 de setembre, Mn. Fidel Catalán, Vicari epis-



copal del Vallès Occidental, celebrà a la parròquia de la Santa Creu de Sabadell la festa patronal, traslladada del dia 14 de setembre.



Mons. Saiz Meneses concelebra en la festa de la Mercè a Barcelona. El diumenge 24 de setembre, Mons. Saiz Meneses, acompanyat de Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, concelebrà la Missa presidida pel Cardenal Joan Josep Omella a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la Província Eclesiàstica Barcinonense.

70 anys de l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Parets del Vallès. El dissabte 30 de setembre, Mons. Saiz



Meneses presidí la Missa al pavelló de l'Escola Mare de Déu de Montserrat de Parets del Vallès amb motiu del 70 aniversari de l'escola.



Inici de ministeri de Rector a Mollet del Vallès. El diumenge 1 d'octubre, Mons. Saiz Meneses presidí la Missa a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès amb motiu de l'inici de ministeri de Rector de Mn. David Abadías.

En la pau de Crist. Mn. Joan Batlles Alerm, Prevere de l'Arxidiòcesi de Barcelona, nascut a la Garriga, morí el 24 de setembre a l'edat de 100 anys. Va ser Vicari episcopal per al Vallès Oriental (1981-1991).

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El fundamento de la misión

Nuestra joven diócesis colabora en la «missio ad gentes» de la Iglesia en cinco lugares del mundo: Mn. Manel Homar, sacerdote, en la diócesis de Cienfuegos, de Cuba; Mn. Xavier Serra en el Vicariato de Canaima de Venezuela; la familia de Santi Ferran y Ángeles Galicia, que pertenece a una comunidad del Camino Neocatecumenal, en Japón; la familia de Álex Holgado y Karen Margalef, con cuatro hijos, en el Vicariato de Puyo, en Ecuador y Mosén Atef Tawadrous que está desarrollando una misión en la diócesis de Guizé, en Egipto. Todos ellos anuncian el Evangelio con su palabra y con sus vidas. Ya sea con un trabajo de colaboración directa en la pastoral diocesana, ya sea con su testimonio de vida entre los vecinos y amigos, en los colegios y orfanatos, en el trabajo, como Iglesia presente en sociedades que no han recibido aún la buena nueva del Evangelio. Celebramos hoy la Jornada Mundial de

las Misiones. El mensaje del Papa Francisco, lleva por título *La misión en el corazón de la fe cristiana* y nos invita a hacernos algunas preguntas que tocan nuestra identidad cristiana y nuestras responsabilidades como creyentes: ¿Cuál es el fundamento de la misión? ¿Cuál es el corazón de la misión? ¿Cuáles son las actitudes vitales de la misión?

El fundamento de la misión radica en el amor eterno de la Santísima Trinidad: en Dios Padre que envía y en la misión del Hijo y del Espíritu Santo. El Señor Jesús, después de completar con su muerte y resurrección el plan de Dios para nuestra salvación, fundó su Iglesia y envió a los apóstoles por todo el mundo, como Él había sido enviado por el Padre. La misión de la Iglesia continúa y desarrolla a lo largo de la historia la misión misma de Cristo, que quiere conducir a todos los hombres y las mujeres a la fe, a la libertad y a la paz. La misión tiene,

pues, una dimensión universal porque va dirigida «a todas las gentes», y en su realización los apóstoles no están solos sino que reciben la fuerza y los medios necesarios para desarrollarla. El fundamento de esta misión es la presencia y el poder del Espíritu y la presencia de Cristo resucitado en medio de ellos todos los días hasta al fin del mundo. La misión de los discípulos colabora con Cristo y no se cimienta en las capacidades humanas sino en el poder del Señor resucitado presente en su Iglesia.

La evangelización es un proceso que abarca toda la realidad humana. Consiste en llevar la buena nueva a todos los ambientes, transformar la humanidad a través de la transformación del ser humano. Su finalidad es la conversión del ser humano y de la humanidad; transformar por la fuerza del Evangelio la circunstancia del hombre: criterios, valores, centros de interés, líneas de pensamiento, fuentes

de inspiración, modelos de vida, en definitiva, la cultura del hombre. La evangelización y la implantación de la Iglesia en el mundo son simultáneas porque las dos tienden a hacer presentes la palabra y la persona de Cristo en el mundo. Como señaló el Beato Pablo VI, «evangelizar constituye, en efecto, el gozo y la vocación propia de la Iglesia, su identidad más profunda» (*Evangelii Nuntiandi*, 14).

Entre las actitudes vitales para la misión, el Papa Francisco nos habla en el mensaje de este año de una espiritualidad de éxodo continuo, saliendo de las zonas de confort, de las propias comodidades, para poder llegar a las periferias geográficas y existenciales que necesitan la luz del Evangelio (cf. *Evangelii Gaudium*, 20). La misión de la Iglesia conlleva una peregrinación continua a través de los diversos desiertos de la vida, a través de las diferentes experiencias de hambre y sed, de verdad y de justicia, de plenitud y amor. Y en esta misión, acaba diciendo el Santo Padre, los jóvenes son nuestra esperanza, de la mano de María, Madre de la evangelización.